

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Slaaer sammen alle hænder,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Slaaer sammen alle hænder,", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid92090/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

10. Al suurdey ud af dit gemst,
Thi her maa alting være sødt;
Bort med den stinkend vellyst-rad,
Thi kierlighed er sely vor mad.
Halleluja lad klinge da al verden om,
Bort bitterhed og falskheds skum.

11. Du lever, hersker, store helt,
Det er min skandse for min telt;
Frisk! jeg vil vinde ved dit blod,
Og slide satan under fod.
Halleluja lad klinge da al verden om,
Naar ved hasunen holdes dom.

9. Himmelfarts-Psalmer.

Nr. 54.

Mel. Min siel nu lover HERren etc.

102 **S**laaer sammen alle hænder,
Og alle hjerter fryde sig,
I alle verdens ender,
Slaaer sammen høyt med glæde-skrig!
Seer hvor vor kæmpe pranger
Mod himlens høye slot,
Og gjør de sorte fanger
Ved sin triumph til spot,
Synd, død og satans rige
Har gandske tabt sit slag,
Slaaer sammen høyt tillige
I folk paa denne dag.

10, 1: gemst] genyt J¹⁷. 10, 2: her] der J²⁷.
Nr. 54. DJ¹⁷.

10, 1: al suurdey] synden, 1. Kor. 5, 6-8; 2. Mos. 12, 15-20. — 10, 3: vellyst-rad] ræk-
ken af vellystens forskellige former. — 11, 4: Rom. 10, 20; slide] sonderslide, knuse.
— 11, 6: Mt. 24, 31; 1. Kor. 15, 52.

Nr. 55. Oversættelse. Frohloeket jødet mit hænde, J. Blst. Schr. s. 172, efter Sl. 47.
— 1, 1, 4, 11: slaaer sammen alle hænder el. blot slaaer sammen] håndklap som ud-
tryk for jubel og hyldet, Sl. 47, 2; 98, 8, jfr. 2. Kong. 11, 12; se nr. 266, 2, 6. — 1, 5:
pranger] her: drager frem i glaus. — 1, 7: de sorte fanger] de onde ånder. —
1, 11: Høje] på een gang.

2. Hvor har hand først maat lide,
Den allerdeyligste GUDs Søn?
Hvor maatte hand ey stride,
Før hand vor frelse fik til løn?
Hand svedte blod i haven,
Leed angst, spøl og spee,
Ham korsfæst og begravet
Var meer end ynk at sec,
Nu er det anderledes,
Den før var hver mands spøl.
Af englerne tilbedes
I himlens fryde-slot.

3. Nu har vor JESus røvet
De mørke fyrstendømmes magt,
Den slanges pande kløvet,
Og os en evig frelse bragt,
Nu skal vor Christo høre
Kraft, priis og rigel til,
At satan ey kand gjøre
Imod os hvad hand vil,
Hand ligger knust og bunden
I JESu pines leyr,
Tak, JESu, som har vunden
Før os saa stor en scyr.

4. Nu kand og vil jeg pukke
Mod dig, du stolte helved-port,
Saa maatte du dog bukke,
Som har os al vor jammer gjort,
Din magt, o synd! er svækket,
Og hørte er din sold,

2, 10: *hver mands*; *hvermands D.* 2, 11: *englerne*; *Englene D.* 3, 2: *fyrstendømmes*; *Fyrstendømmes D.*

3, 2: *fyrstendømme*] her flertal, jfr. *salle fyrstedømme*, i ældre bibeloversættelser (Ef. 1, 21); i disse gengiver fyrste(n)dømme et ord, der bruges om en (and) englemagt eller englelyrte, Ef. 6, 12. — 3, 3: 1. Mos. 3, 15. — 3, 7: *af*] fordi el. måske; så at. — 3, 10: *legr*] leje; der tænkes vel på Jesu grav. — 4, 1: *pukke*] optræde med trods el. stolthed. — 4, 3: *bukke*] bøje sig, bække under. — 4, 6: *din sold*] syndens sold (*løn*) er detlev. Rom. 6, 23.

103 Der ligger knust og brækket
 Al satans magt og vold.
 Saa kommer nu tilhaabe
 I folk til fryde-sung,
 Om fred og seyr at raabe
 Ved JESu himmel-gang.

5. Hund slaer til begge sider
 GUDs himles porte op igien.
 Op! alle christne, strider!
 At vi kand komme vist derhen,
 GUD sig ey mere dekker
 Som fordum med en skye,
 Forbandelsen ey rekker
 Til dem, som synden flye,
 Vi løfte haand og hierte
 Mod himlen glade op,
 Og længes nu med smerte
 At ende vores lob.

6. Naar jeg i verdens møye
 Maa maugen gang bedrøvet gaae,
 Saa seer jeg i det høye
 GUDs himle for mig aabne staae,
 Den trængsel jeg maa lide
 Slet intet sige vil,
 Saa længe jeg kand vide,
 At GUD mig hører til,
 Thi hvad er verdens plage
 Mod kronen, vi engang
 Af JESu haand skal tage
 I engle-koor og rang?

4, 8: *al* *ald* *DJ*: *alt* *J*: 5, 12: *lob* *J*⁴⁻⁶.

4, 9: *tilhaabe* [tilhobe, alle sammen. — 5, 2: *igien*] himmelportene havde været lukkede sider, syndefaldet. — 5, 8-6: 2. Mos. 40, 34-36; 1. Kong. 6, 10-11. — 5, 12: *lob* [løb. — 6, 10: *kronen*] dette billede findes hverken her eller i 8, 12 i originalen. Rom. 5, 17; Joh. Ab. 2, 10; 5, 10; 22, 5. — 6, 12: *rang*] der tænkes på englenes række eller på deres himmelske rang (værdighed).

7. Vil døden mig fordrive,
 Nu, GUD skee lof, her er opløst,
 Lad kroppen jorden blive,
 Men sielen sig forføyer smukt,
 Saa fast, som lynet farer,
 Hen op i engle-flok
 Blant de udvaldes skarer,
 At see sin JEsus nok.
 Den tid og snart skal komme,
 At kroppen op kand staae,
 Og ind med alle fromme
 Til evig ære gaae.

8. Halleluja, vort hoved 104
 Sig hos GUDs høyre haand har sat,
 Tilbedet og høylovet
 Af alle hinale dag og nat.
 I saadant herre-sæde
 Vort kiød og blod vi seer,
 Thi maec vi os vel glæde,
 Og aldrig sørge meer,
 At alle rigers rige
 Vor broder forestaaer,
 Og vi engang tillige
 Med vore kroner gaaer.

9. Saa priser alle skarer
 Den store HERres store magt,
 Som op til himlen farer,
 Sin hiord at tage der i agt,
 Nedfalder og tilbeder
 Hans godhed, hvad I kand,
 Som os et sted bereder
 I himlens fryde-land,

7, 5: fæst[ ] hurtigt. — 7, 8: at se sin JEsus nok] at se sig møet på Jesus. — 8, 1: Et.
 4, 15; 5, 23. — 8, 6: vort kiød og blod] Kristus, der også i oplyselsen er sandt men-
 neske, jfr. 1. 10: vor broder. — 8, 9: at] færd; alle rigers rige] Gudsriget. — 8, 11:
 tillige] sammen (med ham el. med hverandre).

O! lad os der henrykkes,
 O JESU! dig at see,
 O Frelser lad det lykkes,
 Ach! naar mon det skal skee?

Nr. 55.

Mel. Alleeneste Gud i Himmerig, etc.
 Eller: Guds Søn er kommen af himmelen ned.

Paa denne dag vi see GUDs Søn
 Til himlen op at fare,
 Og takke GUD, med hiertens bøn,
 Hand vilde dog bevare
 Sit arme folk paa denne jord,
 Som blant saa mange farer boer,
 At vi i troen blive.

2. Nu GUD skee lof, vor JESUS gjør
 En vey til himmerige,
 Og aahner for os himlens dør,
 At vi derind kand kige,
 At hver, som troer, kand vel til freds
 Sin milde Frelser allesteds
 I korset efterfølge.

3. Hvo ey vil følge, kand det ey
 Med GUD oprigtig mene,
 GUD kand sig paa den brede vey
 Med ingen siel forene.
 Det gielder troen, er hun der,
 Saa er vor gandske vandrings færd
 Kun alt til himlen rettet.

Nr. 55. DJ*2.

9, 9: *der henrykkes*] hortenrykkes derved; der tænkes ikke på en henrykkelsestilstand. — 9, 12: Spørgsmålet er Brorsons, ikke originalens.

Nr. 55. Oversættelse. Af Giesen tag hedencken vir, J. Zwick, Schr. s. 109. — 1, 3-5: *hand vilde dog bevare sit arme folk* høres sikkert ikke til *talke GUD* (fordi han vilde bevare osv.), men til *med hiertens bøn* (som at han dog vilde bevare osv.). — 3, 5: *det gielder troen*; det gælder om at have troen; *hans* troen. — 3, 7: *alt til* læe til.